

SPOLEČENSTVÍ

list Horního sboru ČCE Vsetín, únor 2012

Adresa sboru:

Palackého 156, Vsetín, 755 01

tel. 571411722

mailová adresa: vsetin-horni@evangnet.cz

www.hornisbor.cz

č.úctu: 1765788359/0800

V kanceláři nás najdete ve všední dny od 9. do 12., v pondělí a středu také od 13. do 17., nebo podle domluvy.

Co se v denním tisku nedočtete:

Dědictví, na jehož počátku je nečestnost, nebývá nakonec požehnané. Svévolníky zachvátí zhouba, kterou rozpoutali, neboť odmítali zachovat právo.

Kdo před křikem nuzného si zacpe uši, bude také volat a odpověď nedostane.

Žádná moudrost, žádná rozumnost, žádný úradek nic nesvedou proti Hospodinu.

Bible, kniha Přísloví (z kap. 20 a 21)

Pravidelná shromáždění:

Bohoslužby v kostele: neděle 9.30

Bohoslužby ve Valašských Kloboukách: neděle 9.30 (spolu s CB a Kř.Sb.)

Pondělníček: pondělí 9.00 ve sborovém domě

Pobožnost v penzionu na u.Gen.Klapálka: pondělí 14.30 (spolu s Dol.sb.)

Pobožnost v domově na Ohradě: pondělí 15.30 (spolu s Dolním sborem)

Setkání skupiny FUSION ve sborovém domě: pondělí 17.00

Pobožnost v Janišově: úterý 12.45

Biblický kroužek pro děti v ZŠ Integra: středa 13.15

Biblická hodina: středa 18.00 ve sborovém domě

Konfirmační cvičení: středa 15 hodin na faře

Biblická hodina v Ústí: čtvrtek 18.00 (spolu s Kř.Sb.)

Setkání dorostu ve sborovém domě: pátek 16.00

Setkání mládeže ve sborovém domě: pátek 18.30

Co se ve sboru od poloviny října m.j. událo:

Zemřelí:

Anna Spitzerová 26.1.1955 – listopad 2008

Josef Lukáš 14.7.1922 – podzim 2009

Stanislav Machala 1.5.1931 – 26.11.2011

Marie Klotzerová 20.5.1930 – 26.11.2011

Věra Teplá 17.7.1932 – 12.12.2011

Co se připravuje:

Modlitby za sbor každou 1.neděli v měsíci v 18.00 ve sborové místnosti.

26.2.Sborové shromáždění s volbou br.Čmelíka farářem sboru

25.3.Výroční sborové shromáždění

1.4.Instalace br.Čmelíka za faráře sboru a br.Mikulíka za druhého kazatele
Diakonie zve na tradiční Den Diakonie, který bude ve sboru 18.3. Na odpoledne přislíbil účast prof. Pavel Říčan.

Termíny letních akcí

Tábor pro mladší děti (1.-5. třída) 15. - 20.7. 2012

Tábor pro starší děti (6. - 9. třída) 5. - 14.8. 2012

Mezisborová rodinná dovolená: 28.7 – 4.8.2012, více info: www.letocz.cz

Krátké slovo o letních táborech:

Milé sestry a milí bratři, mám na Vás jednu prosbu týkající se našich letních sborových táborů. Už druhým rokem se potýkáme s nedostatkem dětí. Z původních 29 jich loni bylo na velkém táboře 15. A tak Vás chci poprosit spolu s vedoucími těchto táborů, abyste zvali děti na tyto tábory. Brzy by měli být pozvánky na tábory (koncem února) a tak vás chci také poprosit, abyste je předávali rodičům dětí, sousedům, známým a zvali je na tyto tábory. A také vás prosím o přimluvné modlitby za tyto tábory. Protože to hlavní proč tyto tábory děláme, je předávání víry dětem, jejich vedení k Pánu Ježíši Kristu a práce na Božím království.

Stanislav Mikulík

Z jednání staršovstva:

Byla schválena povolací listina pro br.Čmelíka jako faráře sboru. (Na jeho žádost zatím na 5 let.)

Byla schválena cena za pronájem bytu po ses.Jančařikové.

Na 9.-10.února dohodnuto výjezdní zasedání staršovstva na Nivkách.

Slovičko pro sbor

Kdo koho táhne?

Občas se mluví o tom, že každé společenství, ano, i každá jednotlivá aktivita potřebuje nějakého tahouna. Tedy někoho, kdo to vezme za své a věci táhne, tlačí či forsíruje kupředu. Je to tak. Praxe tuto skutečnost potvrzuje. Někdy to však může být i jinak.

Stala se mi nedávno jedna nemilá věc. V autě začalo ve čtvrtek něco rachotit a v pátek, když jsem ráno vezl synka do školy, přestalo fungovat řazení. Tak jsme auto nechali u banky, kam bylo schopno setrvačností dojet, a spěchali jsme pěšky do školy (a stihli jsme to).

Po příchodu do kanceláře jsem si posteskl svému kolegovi, co se mi přihodilo. On se hned nabídl, že mě odtáhne. A tak se i stalo: bezpečně mě odtáhl na laně svým fungujícím autem do servisu. Já jsem jen dával pozor, abych zbytečně nebrzdil, nebo naopak do něho nenarazil, když jsme se z kopečka víc rozjeli.

Vlastně to bylo tak, že druhý kazatel sboru táhl prvního kazatele, mladší jáhen jáhna staršího. Bylo to tedy naopak než by mělo být normálně. Ale říkám si, že je to symbolické. Život nebere ohled na to, je-li někdo zkušenější či zasloužilejší. Život přináší okolnosti, skládá se ze situací, které jsou každá v něčem originální. Pak se stává, že žák poučí svého učitele, člen sboru zasáhne tam, kde normálně zasahuje kazatel. Známe to i z domu: děti občas poučí své rodiče a někdy je dokonce i v dobrém slova smyslu vychovávají. Život nás učí pokoře. A v pokoře pak můžeme pomoc přijímat i nabízet bez ohledu na to, v jakém vzájemném společenském postavení jsme.

Zvláště v církvi přece víme, že máme všichni nad sebou jednoho jediného Pána. Před Ním jsme si rovni všichni. Jemu dlužíme nejvíc za pomoc, kterou nám každému poskytl, když naše hříchy odtáhl na vlastním těle až na kříž, kde spolu s ním i ony zemřely. Tak proč nepomáhat druhým lidem, když pomoc potřebují?

Pavel Čmelík

Co je Fusion? (čti fjůžn)

Jistě už jste slyšeli slogan: Fusion – tak trochu jiný (pěvecký) sbor. V čem je tedy Fusion jiný? První věc, která mě k tomu napadne je, že jsme otevření úplně všem teenagerům, bez ohledu na to zda umí zpívat, nebo hrát na nějaký nástroj. (Nejen) v těchto dovednostech se mohou mladí lidé ve Fusionu zdokonalovat. Na každém koncertě je někdo, kdo poprvé zpívá sólo, hraje v kapele nebo například diriguje. Ve sboru se učíme rock a pop

písně, které si „Fusioňáci“ sami vybírají. Skrze vztahy, které teenageři ve Fusionu navazují se nenásilnou formou dozvídají evangelium, mohou získat vazby na církev.

A moje místo v této službě?

Ve Fusionu mám na starost hudební složku – jsem zodpovědná za přípravu písní pro sbor. Tedy za to, aby byla píseň připravená do více hlasů. To ale neznamena, že všechno dělám sama, právě naopak. Mým cílem je pomoci rozvíjet tuto dovednost u těch teenagerů, kteří o ni mají zájem. Dále zajišťuji, aby se někdo z „Fusioňáků“ naučil sólo. Způsob jakým se nové dovednosti s teenagery učíme je u každého odlišný, závisí na zkušenostech, schopnostech i samostatnosti každého teenagera. Na zkouškách Fusionu pak koordinuji všechny, kteří mají na starost nějakou hudební část – například rozezpívání, učení či dirigování písně i ty, co zpívají sólo.

Líbí se mi, že tato služba dává mnoha teenagerům příležitosti. Příležitost zdokonalit se v mnoha věcech ale také příležitost někam patřit a příležitost slyšet evangelium.

Lenka Mikulíková

Vzpomínka ještě živá

Jiřina Kamasová (12.12.1937- 14.10.2011) a

Jarmila Jančaříková (3.10.1928 - 24.10.2011)

Obě byly odvolány z našeho sborového společenství krátce po sobě. A schází nám ...

Kamasovi se přistěhovali na Vsetín a přihlásili do našeho sboru někdy po r. 1975. Ti, kteří za svůj život vystřídali více sborů, vědí, jak je někdy neskonalé s novým prostředím splynout. Vzpomínám, že to nebylo úplně jednoduché ani pro mě, přitom jsem se navracela do svého milovaného rodného sboru. Snaha o integraci by měla přicházet z obou stran a Kamasovi ji projevíli v míře více než dostatečné. Ještě nestačili dokončit potřebné úpravy domu, kde se nastěhovali, když byla vyhlášena velká brigáda na úklid kostela (po malování?). Jen málokdo by v takové situaci dokázal vzít kbelík, hadr, koště a dal přednost úklidu ve sboru. Kamasovi tak dali zřetelně najevo, jak důležitý je pro ně sbor a byl až do konce jejich dnů. Pomáhali obětavě všude, kde bylo potřeba, a účastnili se mnoha dalších akcí. Krásné vzpomínky mám na sborové výlety a zvláště nezapomenutelný týden i s Vévodovými ve Vrbně. Kamasovi byli též velcí sportovci a turisté. Ve stu jarních kilometrech jsme za nimi silně zaostávali. S Jiřkou bylo vždy dobré pobýt, její otevřená povaha a smysl pro humor vše usnadňoval i v dobách, kdy dlouhá a vážná nemoc pomalu

podlamovala její sílu. Měla jsem ji moc ráda a lituji, že jsem nedokázala zdolat hradbu, kterou v posledních měsících kolem ní její nemoc navršila.

Zdá se mi být symbolické, že jako členové turistického oddílu obnovovali směrové značky na turistických cestách, aby poutníci nebloudili. Pro své děti i řadu dalších, ukazovali svou vírou správný směr pro život i pro odchod z něho.

Jarka, byla více uzavřená, takže nebylo snadné nahlédnout do jejího duchovního i osobního života. Svou křesťanskou víru neskrývala, i když, zvláště jako učitelka za komunistického režimu věděla, že jí to přinese mnoho příkoří. Nakonec přišel i zákaz práce ve školství, ke které se mohla vrátit až po r.1989. Ráda vzpomínám, že při vystoupeních nedělní školy účinkoval i dětský orchestríček, pro který sama upravovala a rozepisovala noty. Cenná byla i její snaha dát domov opuštěnému chlapci. Jen zřídka se připojovala k někdy rušným diskusím v biblických hodinách, spíše se jen tiše usmívala a jakoby říkala, já vím jak to je, já vím...

Ted' už Ví.

Eva Žárská

Ještě vzpomínka na tábor

Loni o velkých prázdninách jsme měli tradiční dorostový tábor. Ale tentokrát to byl úplně jiný tábor. Popíšu vám, co jsme tam prožívali.

Už od začátku se nám zdálo, že je tábor předurčen k zániku, protože jelo strašně málo dětí a asi 8 dní z 10 přšelo, ale to takovým způsobem, že bylo všecko mokré a že uprostřed tábořiště bylo velké bahniště. Nebylo to vůbec dobré a byli jsme z toho trochu zoufalí. Popravdě můžu říct, že jsem si říkal, "Co se děje? Proč nám Pán nežehná i v dobrém počasí?" ... byl sem z toho zmatený. Ale časem se ukázalo, že počasí nemělo být to hlavní co mělo na tomto táboře ovlivňovat naše pocity, radosti či starosti.

Počasí se nezměnilo ani po modlitbách, ale změnilo se něco jiného! Byl to asi nejpožehnanější tábor na kterém sem byl. Tím že tam bylo málo dětí, jsme se s nimi mohli efektivně sdílet a dobře se jim věnovat. Nechápal sem co Bůh na našem táboře dělá, bylo to úžasné. Nevěřící děcka se tam modlily, někdy víc než věřící děcka. Bůh tam dělal velké věci.

Jedna vedoucí připravila hru, ve které byly otázky a velmi nápaditě tam dala i otázku: "Co pro tebe udělal Ježíš?" A když jedna holka tu hru hrála, tak věděla všechny odpovědi až na tuto otázku a poprosila tu vedoucí, jestli by se za ní nemodlila. Já sem to vůbec nechápal, já když jsem byl nevěřící, tak jsem se za to na táboře styděl a snažil sem se neupozorňovat na to. Jsem rád, že Bůh na tomto táboře jednal, a že to mělo užitek.

Tento tábor měl očividnou modlitební podporu, tak vás prosím, abyste se za naše tábory modlili i nadále, protože to má obrovský smysl. Tyto děti potřebují slyšet evangelium o milosti.

Taky bych vás rád poprosil o pomoc při budoucí stavbě a bourání tábora, protože to bývá dost náročná práce a nebývá nás na to mnoho.

Moc děkujem za modlitby a podporu a doufáme že i další tábory budou tak požehnané.

Tom Mikuš

Pokračování vzpomínek na setru Marii Volkovou, které m.j. vedla evangelický sirotčinec na Vsetíně. *Tento text podle zápisů sestry Volkové zpracovala Eva Žárská .(Čtvrté pokračování.)*

S novým místem byla spojena velká odpovědnost a mnoho vysilující práce. Sirotčinec bez dotací žil jen z vlastní produkce a darů členů církve, z nichž většina sama neměla nazbyt. Aby byl dostatek krmiva pro 3 krávy, dvě prasata a 20 - 25 slepic, s pomocnicí Rozárkou oraly a vláčely pole převážně samy. Jeden laskavý sedlák z Liptálu (jméno neuvádí) radil, jak hospodařit, a naučil ji i sít. Když pak po čase výsledek její snahy pochválil, velmi ji to povzbudilo a posílilo.

Až do r.1940, kdy okupační úřady veřejné sbírky zakázaly, na ni po ukončení polních prací čekala činnost, kterou vykonávala jen s velkým sebezapřením. Výtěžek vlastního hospodářství bylo třeba doplňovat sbírkami. "Vzala jsem kabát s hlubokými kapsami, na záda ruksak, do rukou tašky a sběrací listiny. Nejdříve Ústí, Leskovec, část Polanky a Janová. Pak počínaje Lhotou k Liptálu, Jasenné, Ublo, Lutonina, Bratřejov až do Vizovic. To byla nejnamáhavější práce, jakou jsem kdy konala. Mnohé dveře domů i srdce uzamčena. V očích některých bezohledných lidí jsem byla žebračkou, ...často jsem měla pocit jako bych vypila pohár pelyňku. Někde slušná omluva..., jinde do tašky nasypali ošatku brambor, nebo měrku mouky, pšenice či ječmene, kde tyto plodiny neměli, našli jednu, dvě, nebo i deset korun - to ale jen zřídka... Stařenka výměnkářka, která si šla k sousedům vypůjčit korunu, aby přece jen něco dala, naproti ve velkém statku zamkli - nejsou doma. Bohudík těch neochotných a lakotných bylo málo. Byla však i místa, kde si nechali vyprávět o dětech, o práci mezi nimi - to mě vzpružilo. ... Tam jsem opět cítila vanutí Ducha sv., i když dali málo, cítila jsem, že dávají s láskou a pochopením. Ne, opravdová láska na našem milém Valašsku ještě nevymřela. Když jsem měla ruksak i tašky plné, vysypala jsem to u nějakého evangelického sedláka, který to později přivezl, a šla dál. Po třech týdnech těchto pochůzek (pozn. konaných v naprosté převaze pěšky) jsem se vrátila do

Domova unavená, často i nemocná." Později, po zákazu veřejných sbírek to šlo snáze. Sbirka byla oznámena jen při bohoslužbách. Shromážděné dary přivážela mládež ze sborů Pržno, Huslenky, Růžďky i jižnějších obcí a dary sama uložila do sklepa či na půdu. Před Vánoci se konaly sbírky po Vsetíně, s radostnějšími výsledky. Přispívali i členové jiných církví. Přicházely též dárky z různých koutů republiky. Pravidelně posílala zásilku paní Vratislavová a firma br. Adámka z Přerova, br. Čermák ze Zlína se dětem vždy připomněl bednou plnou sladkostí. I jedna z bývalých schovank, Drahuška Kovářová provdaná Němečková z Brna, po celý rok strádala peníze, aby mohla všem dětem i personálu koupit dárky. A tak bývalo o Vánocích v sirotčinci mnoho radosti. I po mnoha letech vzpomínali někdejší chovanci, že podobně naplněné Vánoce už později nikdy neprožili. "Pro nás Vánoce nebyly jen jídlo, i když ho bylo dost, dospěli i děti věděli a cítili že Vánoce jsou ten největší div Boží lásky. To vědomí jsme vyzpívali a procítili v modlitbách, výstupech a básničkách (pozn. autorkou byla často naše Marie).

Okénko do naší církve (neboli: co možná nevíte)

ČCE má (podle letošního Evangelického kalendáře) 256 sborů, které evidují 89 332 členů. Má dále 267 kazatelů v činné službě (z toho 12 je vysláno k práci ve věznicích, armádě či nemocnicích), 187 kazatelů mimo službu (z toho 134 v důchodu), 5 diakonů (s pověřením k sociální službě), 19 pastoračních pracovníků (většinou na částečný úvazek), 6 škol Evangelické akademie, 11 středisek pro kurzy a rekreace. Na Evangelické teologické fakultě (která není součástí ČCE, ale Karlovy univerzity) učí 8 profesorů, 8 docentů a 14 asistentů či doktorandů.

Okénko k "sousedům"

Dalším naším sousedem jsou katolíci. Katolická církev zahrnuje velikou šíři tradic duchovního života, jak se vyvinuly v různých dobách, místech a kulturách, zahrnuje také přes stovku řeholních řádů a kongregací se specifickým zaměřením, z nichž mnoho vrostlo z odpovědnosti za řešení sociálních problémů v průběhu minulých dob. K udržení jednoty tohoto širokého společenství slouží důraz na biskupský úřad a primát biskupa města Říma.

Na Vsetíně je živá katolická farnost, v kostele mše svatá každý den a v neděli tři. Kromě pana děkana je tu kaplan, diakon (důchodce) a několik katechetek. V budově, navazující na faru, sídlí vsetínská Charita, která ve městě a okolí zajišťuje zejména pečovatelskou a ošetrovatelskou službu.

Okénko do Diakonie

Nesystémové financování sociálních služeb znamená pro pracovníky Diakonie stálou nejistotu, která se projevuje nejvíc na začátku každého roku. Letos přišlo překvapení obzvláště nepříjemné: Financování služeb pro sociálně vyloučené, které z peněz EU probíhalo prostřednictvím kraje, bylo na čas bez náhrady přerušeno. Díky intenzivním jednáním na všech možných úrovních se nějaké prostředky asi podaří získat, ale zdaleka nebude možné udržet práci v dosavadním rozsahu.

Co m.j. najdete na sborovém webu (který rozhodně stojí zato navštívit):

- Základní informace o sboru a jeho aktivitách vč.kalandáře akcí
- Biblické slovo na den
- Kázání a některé ohlasy
- Recenze knih, fotogalerie a další

Špehýrkou do sborové (nejen)kuchyně:

Náš bratr farář má kromě čerstvě dokončené teologické fakulty ještě vystudovanou fakultu přírodovědeckou. Není tedy divu, že jeho teologická diplomová práce zněla: Víra inspirovaná živým stvořením podle Žalmu 104.

Humor za kostelem

"Děti, vždycky se řiďte zásadou, že je lepší dávat, než dostávat", říká pan farář v nedělní škole.

"Můj tatínek to taky říká", povídá Slávek.

"A čím je tvůj tatínek?"

"Boxerem."

"Víš proč Mojžíš chodil 40 let pouští?" Zeptá se manželka.

"To nevím", odpoví manžel.

"Byl jako každý mužský. Bylo pod jeho úrovní zeptat se na cestu."

Příspěvky předávejte osobně členům redakční rady (Pavel Čmelík, Stanislav Mikulík, Jan David) nebo mailem na adresu: jendadavid@seznam.cz.

Tisk: Exodus. Neprodejné